

סיפורי אישים
של שירי

סיפורי אישים שלי ההקאה האחרונה שלי הייתה בחדר לידה

שלום, שמי שיפי, נשואה + 2

שלושה חודשים אחרי החתונה נכנסתי להריון. ההתחלה הייתה קשה. בחילות חזקות מאד במשך כל שעות היממה בוקר צהריים וערב ולילה. חולשה קיצונית שלא איפשרה לי לעמוד על הרגליים. לא יכולתי לאכול או לשתות מלבד צנים אחד בוקר וערב וכוס או שתיים ששתיתי בלגמות קטנות לאורך כל היום וגם אותם לרוב הקאתי. הרופא רשם לי מספר מרשמים לכדורים שונים נגד הבחילות אבל אף אחד מהם לא עזר. התייבשתי מספר פעמים וזנקתי לעירוי נוזלים. מובן שבמצב כזה לא יכולתי לצאת לעבוד וכמפרנסת יחידה בבית נשארו ללא הכנסה כלל. ניסיתי לשאול את הרופא אם במצבי אני יכולה לבקש מהביטוח גמלה לשמירת הריון אך הרופא שלל את הרעיון ואמר לי שאומנם הבחילה שלי קצת חריגה אך כמעט כל הנשים עוברות זאת בדרגה כזו או אחרת ואחרי שלושה חודשים זה אמור לעבור. אבל אחרי שלושה חודשים המצב רק החמיר. הבית לא תפקד ובעלי נשאר איתי ימים ארוכים בבית כדי לעזור לי כי מפני החולשה לא יכולתי לקום מהמיטה. כחמישה חודשים שכבתי במיטה חולה ובחודש השישי חלה הטבה קלה בזכות כדור מסויים שהקל קצת על הבחילות (זופרן). זהו כדור חזק נגד בחילות הניתן גם לחולי סרטן. אך עד הלידה עדיין סבלתי מבחילות הקאות וחולשה. אני זוכרת שהייתי בוכה לבעלי שאני כל כך אוהבת ילדים וכל כך רציתי שיהיו לי הרבה אבל אני לא מסוגלת לחשוב על הריון נוסף. על גהינום נוסף.

אחרי הלידה שאלנו רב והתחלתי לקחת כדורי מניעה. היה לנו אישור לשנה ולאחר מכן לשנה נוספת אך הקב"ה רצה אחרת ותוך כדי הכדורים נכנסתי להריון (כשנה וחצי לאחר הלידה). ההריון השני היה עוד יותר קשה מהראשון. כבר מהשבוע הראשון להריון, עוד לפני שידעתי עליו התחלתי להרגיש חולשה ובחילות שהלכו והתחזקו ומיד חשדתי. הרופא שהלכתי אליו נתן לי מרשם לתרופה שניסיתי כבר בהריון הקודם ולא עזרה במאום. ביקשתי מרשם לזופרן אך קיבלתי ממנו צעקות שהוא הרופא והוא יודע מה טוב ואם אני לא רוצה

לשמוע לו אז שאני אטפל בעצמי לבד. הרופא השני שהלכתי אליו היה קצת פחות גרוע אך אמר לי שרק אחרי שהוא יראה שהכדורים האחרים לא עוזרים הוא יתן לי מרשם לזופרן. אני הייתי כבר על סף התייבשות. עשיתי מאמץ אחרון ופניתי לרופא נוסף. למזלי הוא היה מקצועי וסימפטי. הוא ישר איבחן אותי כחולת היפרמזיס הוציא לי הפניה למיון לקבלת עירוי ומילא לי טופס לביטוח לאומי לשמירת הריון. בחודשים הבאים ביליתי יותר בבית חולים ובקופת חולים מאשר בבית. ירדתי במשקל כשבעה קילו במקום לעלות. בשלב מאוחר יותר היו לי גם צירים מוקדמים שהצריכו מעקב מתמיד וערויי נוזלים. כמובן שמתחילת הסייט הפסקתי את העבודה ושוב נותרנו ללא פרנסה (עם חובות של 30.000 מההריון הקודם) אחרי שישה חודשים קשים אחרי מאמצים מרובים וטפסים על גבי טפסים ששלחנו קיבלנו בעזרת ה' אישור מהביטוח לקבלת הגמלה שהייתה פחות מהמשכורת שלי אך עדיין הייתה הצלה.

אחד הדברים הכי גרועים בהריונות היו שאף אחד כמעט (מלבד אחות נוספת שסבלה כמוני) לא הבין את ההתמודדות הקשה שלי. הייתי מקבלת תגובות מאד לא סימפטיות מהסביבה. גם מאנשים מאד סימפטיים ורגישים כי מי שלא נמצא שם לא יודע מה זה. תגובות כגון: מה את מתפנקת? גם לי יש בחילות ועדיין אני עובדת. הריון זה לא מחלה! כולן עוברות את זה. את בחופש ומקבלת על זה כסף? איזה כיף לך... וכו'. הבנתי שהן לא יודעות מה זה אבל הייתה חסרה לי מאד תמיכה. שמישהי תבין שאצלי הריון זה כן מחלה. שאני לא מתפנקת אפילו שאני שוכבת כל היום ולא עושה כלום. ולא. זה לא חופש. זה סייט שאף אחת לא הייתה רוצה להתנסות בו. ניסיתי להסביר שזה "כיף" כמו להיות סיעודי ולקבל קצבת נכות אבל לא האמינו לי. הרי גם הן היו בהריון והן יודעות מה זה...

אז זהו. שהן לא. ואם המכתב הזה יוביל לכך שמישהי שסובלת כמוני תקבל את ההבנה הסייע והתמיכה שהיו חסרים לי כל כך והיה זה שכר.